

Податкова декларація з податку на додану вартість, чинна станом на 01.02.2016р.

Форма податкової декларації з податку на додану вартість, затверджена Наказом Міністерства фінансів України від 28 січня 2016 року №21, з додатками 1 – 10.

Завантажити: Податкова декларація з ПДВ з додатками

Документальне підтвердження при заповненні рядків 11.1, 11.2 та 14.2 декларації з ПДВ

Відповідно до пункту 4 розділу V Порядку заповнення і подання податкової звітності з податку на додану вартість, затвердженого наказом Мінфіну від 23.09.2014 № 966, операції з придбання товарів/послуг на митній території України у неплатників ПДВ включаються до розділу II «Податковий кредит».

При цьому рядок 11 декларації з ПДВ відображає придбання (виготовлення, будівництво, спорудження, створення) без податку на додану вартість на митній території України товарів/послуг та необоротних активів із метою їх використання у межах господарської діяльності платника податку для здійснення операцій, які:

– підлягають оподаткуванню за основною ставкою, ставкою 7% та нульовою ставкою (рядок 11.1);

– не є об'єктом оподаткування, та/або звільнені від оподаткування, та/або не оподатковуються (рядок 11.2).

Рядок 14 декларації відображає придбання (виготовлення, будівництво, спорудження, створення) товарів/послуг та необоротних активів на митній території України, ввезення на митну територію України товарів, необоротних активів та отримання від нерезидента на митній території України послуг, які не призначаються для їх використання у господарській діяльності, а саме – без податку на додану вартість (рядок.14.2).

Тобто залежно від того, які операції здійснює платник ПДВ – покупець, придбання товарів/послуг без ПДВ із метою їх використання у межах господарської діяльності відображаються у рядках 11.1 або 11.2 відповідно. Якщо здійснюється придбання товарів/послуг без ПДВ, які не призначаються для їх використання у господарській діяльності, таке придбання відображається у рядку 14.2 декларації.

Виникають наступні запитання:

1. Які первинні документи є підставою для заповнення рядків 11.1, 11.2 чи 14.2 податкової декларації з ПДВ та чи потрібно вносити ці документи в Реєстр первинних документів? Чи повинні дані документи бути в електронній формі?
2. Як відобразити придбання від неплатника ПДВ, якщо на момент придбання товарів невизначено їх подальше призначення або частина використовуватиметься в господарській діяльності, а частина призначена для подальшої реалізації (не призначаються для їх використання у господарській діяльності)?

Відповідь Регіонального управління ДФСУ – лист від 15.04.2015р. №548/10/24-13-17-0217 подаємо нижче.

ДЕРЖАВНА ФІСКАЛЬНА СЛУЖБА УКРАЇНИ

ГОЛОВНЕ УПРАВЛІННЯ ДФС У ЧЕРНІВЕЦЬКІЙ ОБЛАСТІ

58013, м. Чернівці, вул. Героїв Майдану, 200-А, тел. (0372) 54-54-99, факс (0372) 54-56-33,
e-mail: sta@cv.ukrtel.net, код ЄДРПОУ 39392513

15.04.2015 № 548/10/24-13-14-044 На № _____ від _____

Про надання податкової консультації

Головне управління ДФС у Чернівецькій області, на виконання завдання Державної фіскальної служби України від 02.04.2015 р. № 11552/7/99-99-17-02-02-17 розглянуло Ваш запит від 17.03.2015р. №3/0001125/0003142 в межах своєї компетенції та відповідно до ст.52 Податкового кодексу України від 2 грудня 2010 року №2755-VI (далі по тексту – Кодекс), надає податкову консультацію.

Відповідно до підпункту 14.1.181 пункту 14.1 статті 14 Кодексу, податковий кредит – сума, на яку платник податку на додану вартість має право зменшити податкове зобов'язання звітного (податкового) періоду, визначена згідно з розділом V цього Кодексу.

Згідно з підпунктом 198.3 статті 198 Кодексу, податковий кредит звітного періоду визначається виходячи з договірної (контрактної) вартості товарів/послуг (у разі здійснення контрольованих операцій – не вище рівня звичайних цін, визначених відповідно до статті 39 Кодексу) та складається з сум податків, нарахованих (сплачених) платником податку за ставкою, встановленою пунктом 193.1 статті 193 Кодексу, протягом такого звітного періоду у зв'язку із:

- придбанням або виготовленням товарів (у тому числі при їх імпорті) та послуг з метою їх подальшого використання в оподатковуваних операціях у межах господарської діяльності платника податку;

- придбанням (будівництвом, спорудженням) основних фондів (основних засобів, у тому числі інших необоротних матеріальних активів та незавершених капітальних інвестицій у необоротні капітальні активи), у тому числі при їх імпорті, з метою подальшого використання в оподатковуваних операціях у межах господарської діяльності платника податку.

К
ГУ ДФС У ЧЕРНІВЕЦЬКІЙ ОБЛАСТІ
548/10/24-13-17-02-17 від 14.04.2015

* 000200

Положенням статті 201 Кодексу визначено, що платник податку зобов'язаний надати покупцю (отримувачу) податкову накладну, складену в електронній формі з дотриманням умови щодо реєстрації у порядку, визначеному законодавством, електронного підпису уповноваженої платником особи, та зареєстровану в Єдиному реєстрі податкових накладних.

Не відносяться до податкового кредиту суми податку, сплаченого (нарахованого) у зв'язку з придбанням товарів/послуг, не підтверджені зареєстрованими в Єдиному реєстрі податкових накладних податковими накладними чи не підтверджені митними деклараціями, іншими документами, передбаченими пунктом 201.11 статті 201 Кодексу

Згідно з підпунктом 201.8 статті 201 Кодексу право на нарахування податку та складання податкових накладних надається виключно особам, зареєстрованим як платники податку в порядку, передбаченому статтею 183 цього Кодексу.

Відповідно до пункту 201.11 статті 201 розділу V Кодексу, починаючи з 1 січня 2015 року, платник податку повинен вести реєстр документів, зазначених у підпунктах «а» - «в» пункту 201.11 статті 201 розділу V Кодексу. Оскільки наказ Міністерства доходів і зборів України від 22.09.2014р. №958 «Про затвердження форми реєстру виданих і отриманих податкових накладних та порядку його ведення», зареєстрований у Міністерстві юстиції України 10.10.2014 за №1228/26005, залишається чинним, платники податку можуть за власним бажанням обліковувати зазначені документи, використовуючи форму Реєстру виданих та отриманих податкових накладних. При цьому, як Реєстр виданих та отриманих податкових накладних який платником податку ведеться за власним бажанням, так і реєстр документів, зазначених у підпунктах «а» - «в» пункту 201.11 статті 201 розділу V Кодексу, якщо такий реєстр ведеться платником окремо від Реєстру виданих та отриманих податкових накладних, до контролюючого органу, починаючи із звітності за січень 2015 року, не подається.

Подання податкової звітності з ПДВ за січень 2015 року здійснюється за формою і в порядку, затвердженими наказом Мінфіну України від 23.09.2014р. №966 «Про затвердження форм та Порядку заповнення і подання податкової звітності з податку на додану вартість».

Подання податкової звітності з ПДВ за звітні (податкові) періоди лютий 2015р./І квартал 2015р. та наступні звітні періоди здійснюватиметься за формою і в порядку, затвердженими наказом Мінфіну України від 23.01.2015р. №13 «Про внесення змін до деяких нормативно – правових актів Міністерства фінансів України».

При заповненні декларації з ПДВ у рядку 11.1 відображають без ПДВ придбання товарів/послуг на території України, які призначені для господарської діяльності й для обкладених ПДВ операцій за ставкою 20%, 7%, або 0%.

У рядку 11.2 показують вартість товарів/послуг, куплених на митній території України без ПДВ, якщо їх планують використовувати в пільгованих операціях – звільнених від ПДВ або, що не є об'єктом обкладання ПДВ.

Назва рядка 11 свідчить про те, що тут потрібно показати у тому числі обсяги придбань у неплатників ПДВ, за послугами банку (без нарахування ПДВ) та інші придбання (виготовлення, будівництво, спорудження, створення) без ПДВ з метою їх використання у межах господарської діяльності. Порядок №966 жодних винятків щодо цього не містить. Однак розшифрувати їх у додатку Д5 не потрібно.

Рядок 14 заповнюється тільки платниками податку, які подають загальну декларацію з ПДВ, в якій відображаються розрахунки з бюджетом (пп. 3 п. 4 р. V Порядку 966). У ньому показують придбання товарів/послуг, необоротних активів як на митній території України, так і їх імпорт, а також отримані послуги нерезидента, місце постачання яких на території України, за умови, що всі ці придбання непризначені для використання в господарській діяльності. За підрядками 14.1 та 14.2 такі операції розподіляють за принципом – куплені вони з ПДВ або без ПДВ. Додаток Д5 заповнюють тільки до рядка 14.1.

Підставою для заповнення рядків 11.1, 11.2 та 14.2 є первинні документи, які містять відомості про господарську операцію та підтверджують її здійснення, складених відповідно до Закону України «Про бухгалтерський облік та фінансову звітність в Україні» від 16 липня 1999 року №996-XIV із змінами та доповненнями.

Відповідно до пункту 52.2 статті 52 Податкового кодексу України від 2 грудня 2010 року № 2755-VI (із змінами та доповненнями) податкова консультація має індивідуальний характер і може використовуватися виключно платником податків, якому надано таку консультацію.

Перший заступник начальника

О.І. Соломко

Статутний капітал, ПДВ, підприємець, підприємство. Хто лишній?

Практична ситуація: фізичною особою, що має статус суб'єкта підприємницької діяльності та є платником ПДВ, прийнято рішення щодо заснування юридичної особи.

Планується, що статутний капітал юридичної особи формуватиметься за рахунок майна, набутого фізичною особою-підприємцем від здійснення підприємницької діяльності. Таке майно придбане в іншого платника ПДВ, суму сплаченого податку на додану вартість відображено в податковому кредиті в податковій звітності.

Чи є об'єктом оподаткування з ПДВ у Ф0-П операція з внесення такого майна до СК юридичної особи? Чи повинна бути виписана податкова накладна та чи матиме підприємство, відповідно, право на податковий кредит?

Саме з таким запитанням було адресоване звернення до ДФСУ.

Відповідь – лист ДФСУ від 28.04.2015р. №4000/Б/99-99-17-02-02-14 подаємо нижче.

ДЕРЖАВНА ФІСКАЛЬНА СЛУЖБА УКРАЇНИ
(ДФС)

Львівська пл., 8, м. Київ-53, МСП 04655, тел.: (044) 272-51-59, факс: (044) 272-08-41
www.sfs.gov.ua; e-mail: kabmin_doc@sfs.gov.ua, gromada@sfs.gov.ua Код ЄДРПОУ 39292197

28.04.2015 № 1000/5/99-99-14-02-02-14 На № _____

від _____

Бабич В.В.
а/с 522,
м. Чернівці,
58001

Про розгляд звернення

Державна фіскальна служба України розглянула Ваше звернення від 06.04.2015 № 1/000578 (вхідний ДФС від 10.04.2015 № Б/2206) щодо деяких питань ведення податкового обліку фізичними особами – платниками податку на додану вартість і повідомляє.

Згідно з п. 1 ст. 114 Цивільного кодексу України (далі – ЦКУ) учасником господарського товариства може бути фізична або юридична особа. Тобто фізична особа – підприємець не може бути засновником господарського товариства.

Господарське товариство є власником майна, переданого йому учасниками товариства у власність як вклад до статутного (складеного) капіталу (п. 1 ст. 115 ЦКУ).

Таким чином, майно фізичної особи – підприємця не може бути внеском до статутного капіталу господарського товариства.

При цьому право приватної власності закріплено ст. 41 Конституції України та ст. 325 ЦКУ, згідно з якими суб'єктами права власності є фізичні особи та юридичні особи. Фізичні та юридичні особи можуть бути власниками будь-якого майна, за винятком окремих видів майна, які відповідно до закону не можуть їм належати. Склад, кількість та вартість майна, яке може бути у власності фізичних та юридичних осіб, не є обмеженими. Законом може встановлюватись обмеження розміру земельної ділянки, яка може бути у власності фізичної та юридичної особи.

Таким чином, суб'єктом права власності законодавством визначається фізична особа, яка може бути власником будь-якого майна, крім майна, яке не може знаходитись у власності фізичної особи. Такий суб'єкт права власності як фізична особа – підприємець чинним законодавством не визначено.

Відповідно до п. 1 ст. 320 ЦКУ власник має право використовувати своє майно для здійснення підприємницької діяльності, крім випадків, встановлених законом.

Оскільки фізична особа – підприємець не може бути власником нерухомого або рухомого майна, придбання, спорудження, будівництво такого майна та операції з передачі права власності на таке майно фізичною особою – підприємцем можуть здійснюватись виключно як фізичною особою.

В.о. Голови

М.В. Мокляк

Спiр з податковим органом завершено на користь клієнта Компанії «Вікторія»

10 лютого 2015 року Вищий адміністративний суд України відмовив у відкритті касаційного провадження за касаційною скаргою податкового органу на постанову Чернівецького окружного адміністративного суду від 18.11.2014 та ухвалу Вінницького апеляційного адміністративного суду від 15.01.2015 щодо визнання незаконними та скасування податкових повідомлень-рішень [посилання]

Основні тези з рішень апеляційного та суду першої інстанції, котрі можуть бути важливими для аналогічних спорів:

1. «...колегія суддів приходить до висновку, що книга обліку доходів і витрат не є первинним документом в розумінні чинного податкового законодавства, а також ст. 9 Закону № 996, яка встановлює вимоги до первинних документів.

Книга обліку доходів і витрат є реєстром бухгалтерського обліку та не є єдиним джерелом на підставі, якого формуються доходи та витрати підприємця. Первинним та фундаментальним джерелом для формування витрат та доходів є господарська операція, яка документується первинними документами і саме ці документи першочергово, мають враховуватись при декларуванні платником податків своїх зобов'язань.

Читати повний текст публікації

Відсутність книги обліку доходів і витрат згідно положень вимог чинного податкового законодавства України не є підставою визнавати такими, що відсутні витрати, які реально понесенні та підтвердженні

первинними документами...»

2. «...жодним діючим нормативно-правовим документом (у т.ч. ПК України) не передбачено розрахунок витрат на доходи платника податків з використання показників “націнка” та “середня націнка”, який ДПІ використаний для визначення розміру податків, зборів чи інших платежів, а також для перевірки своєчасності їх нарахування та сплати у цій справі. Зазначений метод не надає можливість встановити базу оподаткування податком з доходів фізичних осіб, а тому він не міг використовуватись ДПІ...”

3. «...Зробивши системний аналіз нормативних приписів, колегія суддів погоджується з висновком суду першої інстанції в тій частині, що господарські операції, за рахунок яких платник податків зобов'язаний формувати свої зобов'язання з ПДВ, є індивідуально визначеними, а не абстрактними та мають документуватись відповідними первинними документами у т.ч. податковою накладною...»

4. «...Суд апеляційної інстанції погоджується з висновком суду першої інстанції, що у даному випадку суд не вправі підмінювати функції ДПІ, як органу контролю, та не наділений повноваженнями самостійно здійснити донарахування податкового зобов'язання позивачу...»

З повним текстом рішення можна ознайомитись за посиланням [рішення]

Компанія «Вікторія»

Із тіні на світло або про Податковий компроміс – 2015 «на пальцях»

17 січня 2015р., із набуттям чинності Законом № 63-VIII від 25 грудня 2014 року, бізнес отримав певні можливості оптимізації податкових зобов'язань, – право скористатись так званим податковим компромісом. Умовно сам податковий компроміс – це звільнення від обов'язку сплати 95% податкового зобов'язання з ПДВ та/або податку на прибуток, а також звільнення й від юридичної відповідальності платників і їх посадових осіб, що могла настати у зв'язку із заниженням таких зобов'язань у відповідні попередні періоди.

Отже, – що, скільки, кому та в який спосіб «пробачать» за реформаторським Законом № 63-VIII?

Відзначимо головні, на нашу думку, деталі, котрі допоможуть зацікавленим визначитись – чи слід радіти можливості подання заяви на застосування податкового компромісу, а чи ще почекати додаткових роз'яснень з ДФСУ або ж інформації про набутий досвід тих платників, які надто поспішали.

Таким чином:

- компроміс стосується не всіх зобов'язань, а тільки зобов'язань з податку на прибуток підприємств та/або податку на додану вартість за будь-які податкові періоди до 1 квітня 2014 року з урахуванням строків давності. Підприємці, зокрема, можуть претендувати на податковий компроміс лише з податку на додану вартість (якщо є чи були платниками цього податку);
- для отримання можливості компромісу, платнику необхідно подати відповідні уточнюючі розрахунки;
- подання розрахунку матиме наслідок виникнення права в

податкового органу на проведення позапланової перевірки. Якщо ж перевірка не буде призначена та не буде проведена у порядку, що визначений цим Законом, – порядок застосування податкового компромісу вже не буде перевірятись згодом у разі наступних комплексних планових чи позапланових документальних перевірок.

Слід звернути увагу на ті обставини, що перевірка буде проходити виключно з питань «які стосуються витрат» та «завищення податкового кредиту» (а. 4 п. 3 підрозділу Закону № 63-VIII). Тобто, правильність формування доходів чи податкового зобов'язання (не податкового кредиту) не є предметом перевірки ДФСУ;

- адміністративне чи судове оскарження результатів податкової перевірки, що призначена для перевірки дотримання процедури застосування податкового компромісу, закриває будь-які можливості для платника податку застосувати сам податковий компроміс.

Іншими словами, якщо за результатами перевірки правильності формування податкового компромісу податковим органом будуть донараховані зобов'язання, що «не входили в плани» платника податків, несплата або оскарження донарахованих зобов'язань матимуть наслідком заборону платнику застосування самого компромісу. Це відкриває можливості для зловживання ДФСУ, через що платника податків легко «зашорити» ультиматумом, а ціна податкового компромісу стане більшою, ніж 5%, – на які міг би розраховувати недалекоглядний бізнесмен;

- термін, протягом якого платник може прийняти рішення про застосування процедури податкового компромісу (подання уточнюючого розрахунку або заяви), складає 90 календарних днів з дня набрання чинності цим законом. Отже бажаним відчути на собі всю красоту податковокомпромісної реформи, необхідно виконати свою частину обов'язків щодо ініціювання компромісу до 17.04.2015р.

А ось про що Закон говорить нечітко або змовчує:

- наголосимо – уточнення та компроміс стосується завищення витрат або суми завищення податкового кредиту з податку на додану вартість. На жаль, але Закон № 63-VIII справді так виписаний, що платник сумніватиметься в можливих правах. І його положення можуть бути витлумачені на власну користь фіскальним органом в частині обмеження для показників, що можуть бути уточненні. Тобто є відкритим питання: чи може бути уточнено показники декларації по позиції заниженого доходу (доходів) чи внаслідок невірно визначення бази оподаткування з ПДВ (а саме – заниження обсягів діяльності та, як наслідок, загальної суми оподатковуваних операцій, де ПДВ «+»);
- законодавець недостатньо чітко дає зрозуміти наступне положення «У платника податків за результатами застосування податкового компромісу не можуть виникати або збільшуватися помилково та/або надміру сплачені грошові зобов'язання». Імовірно, йдеться про унеможливлення (відсікання законодавцем) створення у платника податків певного «запасу» з податкового кредиту чи витрат;
- списані суми податку на додану вартість для фізичних осіб-підприємців можуть бути включені до об'єкта оподаткування податком на доходи фізичних осіб, одночасно – для юридичних осіб – такі суми списаного боргу не включаються до об'єкту оподаткування податком на прибуток.